

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Jana Passera a Mgr. et. Ing. et. Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobce Ing. Z. K., zastoupeného JUDr. Jiřím Mazalem, advokátem v Písku, Národní svobody 26, proti žalovanému Krajskému úřadu Jihočeského kraje, se sídlem České Budějovice, U zimního stadionu 1952/2, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) O. s. L., 2) R. K., 3) Města P., 4) společnosti I. S., a. s., v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2006, čj. 10 Ca 216/2005-34,

t a k t o :

- I. **Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 3. 2006, čj. 10 Ca 216/2005-34, se zrušuje.**
- II. **Žaloba se odmítá.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 10. 2005, čj. KUJCK 20943/05/ODSH-Ho-OŘ, bylo (mimo jiné) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru dopravy, ze dne 5. 4. 2005, čj. D/4394/0/2004/St.STUR-StPo, kterým bylo vydáno stavební povolení na stavbu „Obytný soubor vnitroblok G. ul. P. – komunikace II. etapa a propojovací chodník G. – Z. ul. I. etapa“.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Českých Budějovicích žalobou; shora uvedeným rozsudkem byla tato žaloba zamítnuta. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku především zdůraznil, že soudní řízení vedené dle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) je ovládáno zásadou dispoziční a zákonnost napadeného rozhodnutí je tedy přezkoumávána pouze v rozsahu žaloby a z důvodů v ní uvedených. Mimo rámec

takto vymezený je soud oprávněn přihlédnout toliko k nicotnosti žalobu napadeného aktu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.); o takový případ však v projednávané věci nešlo. Krajský soud tedy vycházel při svém přezkumu pouze ze skutečností uvedených v žalobě, přičemž další argumentaci žalobce, jak vyplývá z jeho přednesu u nařízeného ústního jednání, se zabývat nemohl, neboť byla uplatněna až po uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání žaloby. Žalobce rovněž nebyl vyzván k doplnění žaloby, neboť ta byla podána poslední den lhůty a takový úkon by byl proto nadbytečný. Pokud jde o jednotlivé žalobní důvody, krajský soud je označil za obecné a v této rovině se k nim též vyjádřil. Poté uzavřel, že žádný z žalobních důvodů není důvodný a nezbylo mu proto, než žalobu zamítnout. V odůvodnění rozsudku se krajský soud vypořádal též s žalobcem navrhovanými důkazy, kdy konstatoval, že jejich provedení by k řádnému zjištění skutkového stavu nepřispělo, neboť pro soud je rozhodující skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (odkázal při tom na ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s.).

Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) – d) s. ř. s. Nesprávné právní posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] spatřuje stěžovatel v postupu krajského soudu, který se odmítl meritorně zabývat jeho argumentací uplatněnou u nařízeného ústního jednání. Jak stěžovatel uvedl, podle ustanovení § 76 odst. 1 a 3 s. ř. s. je soud povinen zrušit rozhodnutí (respektive vyslovit jeho nicotnost) i tehdy, vyšly-li důvody pro takový postup najevo až při ústním jednání. Odmítl-li se krajský soud bez dalšího zabývat výhradami uplatněnými u ústního jednání, postupoval v rozporu s ustanoveními § 76 odst. 3 s. ř. s. a § 49 odst. 4 s. ř. s. a zasáhl tak do stěžovatelova práva na spravedlivý proces, zaručeného mu Listinou základních práv a svobod i mezinárodními dohodami, kterými je Česká republika vázána. V rámci této stížní námitky poukázal stěžovatel též na nepřípadný odkaz krajského soudu na § 71 odst. 1 s. ř. s., pokud jde o ustanovení, zakotvující zásadu, že pro soud je rozhodující skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu. Pokud jde o vytýkané vady řízení před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], ty stěžovatel spatřuje právě v porušení shora uvedené zásady (správně zakotvené v § 75 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud, dle názoru stěžovatele, pochybil tím, že odmítl provést důkaz spisem Okresního soudu v Písku s tím, že řízení ve věci něhož je tento spis veden, bylo již zastaveno. Tento závěr však nejen že nemá oporu ve spise, ale není též blíže zdůvodněn; usnesení okresního soudu o zastavení řízení nabylo právní moci až po skončení správního řízení v dané věci a v době rozhodování správního orgánu zde tedy byl jiný skutkový stav věci, než předpokládá krajský soud ve svém rozsudku. Nepřezkoumatelnost rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] spojuje stěžovatel s tím, že jeho odůvodnění je podáno pouze v rovině obecné. Krajský soud pouze obecně uvedl, že byly opatřeny podklady a že se k věci vyjádřily dotčené orgány státní správy; uvedl též, co zjištěno nebylo. Věcnou správnost těchto vyjádření ani napadených správních rozhodnutí však nepřezkoumal a žádná konkrétní skutková zjištění neuvedl.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v předcházejícím správním řízení postupoval v souladu se zákony a věci se zabýval velmi pečlivě. Rozsudek krajského soudu považuje za správný s tím, že rozhodnutí ponechává na úvaze Nejvyššího správního soudu.

R. K., jako osoba na řízení zúčastněná, ve svém vyjádření uvedla, že se plně ztotožňuje s argumentací stěžovatele včetně jeho návrhu na zrušení rozhodnutí krajského soudu.

Ke kasační stížnosti se vyjádřila též další zúčastněná osoba – O. s. L. Uvedla, že kasační stížnost považuje za důvodnou z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Zde zejména poukázala na skutečnost, že byla opomenutým účastníkem předcházejícího správního řízení, přičemž krajský soud tuto nezákonnost ve svém rozsudku zcela přehlédl.

Další zúčastněné osoby se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti. Shledal přitom vady uvedené v odstavci 3, větě za středníkem citovaného ustanovení, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti, protože v řízení před krajským soudem nebyly splněny podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Podmínkou pro připuštění žaloby k meritornímu projednání v řízení vedeném dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. je, kromě dalších náležitostí, především tvrzení žalobce o nezákonnosti napadeného správního rozhodnutí [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a současně o existenci zásahu do sféry veřejných subjektivních práv žalobce, v důsledku této nezákonnosti (§ 65 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Pokud jde o tvrzenou nezákonnost (nicotnost) správního rozhodnutí, ta musí být žalobou nejen popsána, ale též právně subsumována, ve smyslu uvedení konkrétního zákonného ustanovení, které mělo být postupem správního orgánu porušeno (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-57, č. 835/2006 Sb. NSS). Všechna tato tvrzení pak musí být v žalobě uvedena obligatorně a kumulativně. Stížními body takto vymezenými je pak soud [s výjimkami uvedenými v § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v § 76 odst. 2 s. ř. s.] vázán [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., § 75 odst. 2, věta první s. ř. s.]; povinností (ale ani oprávněním) soudu není vyhledávat jakékoliv důvody nezákonnosti za žalobce.

Pokud žaloba některou ze shora uvedených podmínek nesplňuje, je povinností soudu vést žalobce k odstranění těchto vad, jak mu to ukládá ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. Výjimku z tohoto postupu představuje případ, kdy žaloba neobsahuje žádný stížní bod (blanketové či nesrozumitelné podání), přičemž výzva k odstranění vad by již objektivně nemohla vést ke sjednání nápravy v otevřené lhůtě vyplývající z ustanovení § 72 s. ř. s. Za této situace se soudní judikatura ustálila na názoru, že by výzva k odstranění vad takového podání byla jen prázdným formalizmem, neboť zde není co upřesnit či rozvést a jakákoliv žalobcem použitá argumentace by nutně

musela být považována za nový (dosud neuplatněný) žalobní bod (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, čj. 8 Azs 52/2005-56, www.nssoud.cz). V takovém případě je na místě žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení bez dalšího odmítnout, a to postupem dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V projednávané věci se stěžovatel (jako žalobce) v řízení před krajským soudem domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného postupem dle § 76 odst. 1 s. ř. s. Veškerá jeho právní argumentace se přitom soustředila do konstatování, že „a) napadené rozhodnutí žalovaného není v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a je nepřezkoumatelné, b) skutková podstata, z níž žalovaný v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá ve spisech oporu nebo je s nimi v rozporu a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, c) žalovaný (...) odvolání zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, ač byl povinen je podle § 59 správního řádu pro nezákonnost změnit nebo zrušit“. Uvedl dále, že „postupem žalovaného i postupem správního orgánu prvního stupně jsem byl zkrácen na právech, která mi přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí“.

Z popsaného obsahu žaloby je především zřejmé, že v žalobě jsou (posuzováno dle obsahu) formulovány celkem tři žalobní body. Především je tvrzena nezákonnost rozhodnutí žalovaného [body a) a c)], jeho nepřezkoumatelnost [bod a)] a konečně též nedostatečně zjištěný skutkový stav věci (vyplývající též z nezákonného postupu při jeho zjišťování) a rozpor skutkových závěrů žalovaného s obsahem správního spisu [body a) a b)]. Dále je evidentní, že takto zcela obecně formulované žalobní body nebyly dostatečně určité, ve smyslu požadavků vyplývajících z ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Pouze obecné výtky na adresu napadeného správního rozhodnutí, obsahující toliko parafráze ustanovení s. ř. s. definujících důvody pro zrušení správních rozhodnutí, nelze považovat za žalobní body. Této neurčitosti si byl ostatně prokazatelně vědom i krajský soud, jak vyplývá z jeho odůvodnění. Zde se konstatuje, že žalobce k doplnění žaloby vyzýván nebyl, a to s ohledem na skutečnost, že žaloba byla podána až poslední den lhůty zákonem k tomu určené.

Krajský soud nicméně i přes tato zjištění žalobu trpící vadami fakticky vylučujícími její věcnou projednatelnost neodmítl a meritorně ji projednal. Takový přezkum byl však nejen pouze formální a prakticky bezobsažný, ale i procesně zmatečný. Za popsaného stavu věci měl soud postupovat tak, že měl žalobu stěžovatele po uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání žaloby odmítnout podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nedostatek podmínek řízení. Jestliže o žalobě rozhodl meritorně, tj. jestliže věc přezkoumal a žalobu zamítl, pochybil, neboť v posuzované věci nebyly splněny podmínky řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, čj. 7 Azs 294/2004-41, a ze dne 20. 2. 2006, čj. 8 Azs 172/2005-50, oba na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud k

tomuto pochybení přihlédl z úřední povinnosti, tedy bez ohledu na to, že tuto námitku stěžovatel v kasační stížnosti nevznesl (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

S ohledem na shora uvedené odůvodnění Nejvyšší správní soud nepřezkoumával napadený rozsudek v rozsahu stížních bodů.

Jelikož v řízení vyšla najevo vada, k níž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. sám rozhodl o odmítnutí žaloby [§ 46 odst. a) s. ř. s.].

V souladu s ustanovením § 110 odst. 2 věty druhé s. ř. s. rozhodl Nejvyšší správní soud i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Z tohoto důvodu nemá jak stěžovatel, tak i žalovaný právo na náhradu nákladů řízení ani před krajským soudem, ani před soudem kasačním.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. května 2007

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu